

SCT. GEORGS GILDET I ØLSTYKKE

GRUPPE 3 INDBYDER TIL

NYTÅRSGILDEHAL

ONSDAG DEN 12. JANUAR 1994 KL. 19.30

PÅ GRÆSTEDGÅRD

EFTER GILDEHALLEN VIL PROJEKTLEDER

TORBEN GANTRUP FORTÆLLE OM ARBEJDET

PÅ SKYHØJ I JØRLUNDE

VI SERVERER LIDT LÆKKERT AT SPISE OG

PRISEN ER KR. 30.00 PR. DELTAGER

ØL OG VIN TIL RIMELIGE PRISER

TILMELDING SENEST DEN 8. JANUAR 1994

TIL 42 17 07 16 ELLER 42 17 83 15

Rigtig godt nytår!

KNUDEN
JAN. 1994

Sct. Georgs gildet i Ølstykke
17 årg. /nr.166

SCT. GEORGS GILDET I ØLSTYKKE

KÆRE PENSIONIST!

Sct. Georgs gildet i Ølstykke-Stenløse har igen i år fornøjelsen at invitere dig/jer til en hyggelig eftermiddag i Stenløse Bio.

LØRDAG D. 22. JANUAR 1994.

Vi viser filmen PÅ'EN IGEN AMALIE i farver med bl.a. Marguerite Viby, Karen Lykkehus, Paul Hagen og Kirsten Walther.

Der vi blive serveret kaffe og et lille glas før forestillingen.

BIOGRAFEN vil være åben fra kl. 13,30. Filmen begynder kl. 15.00 og vil være slut ca. kl. 16.30.

TILMELDING LØRDAG-SØNDAG D. 15. og 16. januar 94 kl. 14.-18.

Ring til Henry Brodersen telf. 42178263
eller Hanne Danielsen telf. 42178828

PS.: Hvis I ikke har mulighed for transport til og fra biografen, bedes I venligst give besked ved tilmeldingen.

OBS. Hvis du mod forventning ikke kan køre den 22. jan.9 bedes du give besked til Henry eller Hanne.
Du bedes medbringe en kande kaffe og/eller te til brug før forestillingen.
Og så håber vi at rigtig mange pensionister melder sig.

Med gildehilsen
Udvalget.

Fødselsdage i Januar.

Keld Mortensen 2/1

Henning Christensen 8/1

Stafetten skrives af BENNY LARSEN

Kære Gildebrødre

Jeg vil hermed gerne sige jer alle tak for de mange og dejlige gaver til min fødselsdag, og tak til alle jer, der fandt tid til at komme til eftermiddagskaffe i Hove og dermed gøre dagen ekstra festlig.

Med Gildehilsen

Annie

HUSK AT KLIPPE FRIMÆRKERNE AF JERES JULEPOST, så bliver FRIMÆRKEBANKEN glad.

Redaktionen skal have alle indlæg til Knuden senest 20 Januar.

Red.

Anna Rasmussen	Stationsvej 15	3650 Ølstykke	42 178252
Vibeke Raab	Violvej 17	3650 Ølstykke	42 179775

Der sad en gammel indianerhøvding uden for sit telt og tænkte på morgendagens begivenheder. Han ville sætte stammens unge mænd på en prøve ved at lade dem bestige et nærliggende bjerg.

Om morgenen mødte de unge op og var selvfølgelig meget spændt på, hvad opgaven bestod i.

Høvdingen kaldte dem til sig og sagde: "Se på bjerget derovre, udvælg jer et punkt og prøv om I kan nå det, men jeg beder jer om at bringe mig noget levende fra stedet, I når".

De unge mænd skyndte sig af sted, mens høvdingen blev siddende og så efter dem.

Allerede ved middagstid kom det første hold tilbage medbringende en smuk buket af brogede blomster.

Høvdingen så på dem og sagde: "Jeg er skuffet over jer, disse blomster har I plukket ved bjergets fod, I har end ikke prøvet på at komme op".

Næsten på eftermiddagen kom et andet hold tilbage, medbringende en buket af bomuldsplantens grene. Disse vokser et lille stykke op ad bjerget, og høvdingen sagde: "I har dog klatret".

Ved solnedgang kom endnu et hold, som bragte høvdingen en buket cedergrene. Høvdingen vidste naturligvis, at cedertræet voksede halvvejs oppe ad bjerget, og sagde til de unge: "I har klatret, men hvorfor vendte I så hurtigt tilbage?".

Sent på aftenen vendte det fjerde hold tilbage, medbringende en buket små forkrøblede grene, som vokser højt oppe over trægrænsen. Høvdingen betragtede glad buketten og roste drengene: "I har gjort ret, I har endog prøvet at nå de høje vilde klipper".

Men høvdingen blev siddende for at vente, der manglede endnu en enkelt ung mand. Først den næste dag dukkede han op, tomhændet.

"Undskyld, at jeg ikke medbringer noget, men der voksede slet ikke noget, der hvor jeg var. Jeg har haft det så pragtfuldt og oplevet det skønneste i mit liv. Det var så ubeskriveligt smukt at se solen stå op over det store blå hav".

"Jeg vidste det", sagde høvdingen. "Jeg så det på dit ansigt, for alt, hvad du har set, har du gemt inden i dig".

Se dette var jo en slags eventyr, og et sådant har jo som regel en slags morale - også dette. Nemlig at sætte sig et mål og prøve at nå det.

Vel kan vi nøjes med de små blomster, der vokser ved bjergets fod, men det står os frit for om vi vil klatre højere op.

Og denne morale synes jeg, at vi kan bruge i vort daglige arbejde i Gildet ved at samarbejde ikke lade en enkelt Gildebroder stå alene med en eller flere for store opgaver og dermed måske blive fristet eller føle sig presset til at vælge de nemmeste løsninger.

For vel kan den nemmeste løsning vise sig at være den bedste, men det er nok undtagelsen.

stafetten

Kære Knuden!

Da jeg regner med at du er en ven, som man trygt kan henvende sig til - og det uden, at du stiller krav, eller på den ene eller anden måde bærer nag, eller fordømmer de meninger, som du må lægge papir til - kun alene derfor vil jeg fortælle dig noget, som har huseret i mit hoved gennem lang tid!

Hvorfor er vi de mennesker, som vi er?

Du skal ikke svare på mit spørgsmål! Det er umuligt at svare på, og dem som nu læser dette, må selv drage sine konklusioner.

Joh, - ser du! En morgen - datoen er ganske ligegyldig - mødte jeg på mit arbejde frisk og veloplagt.

Knappt kommet ind ad døren, blev jeg hilst af min chef, der var meget ophidset. "Er du klar over, at der er meget vi skal nå! Vi skal nå det, og det, og det, inden kl. det og det". Alt sammen lå uden for vores daglige rutine. Min chef, som jeg respekterer og som er yderst omgængelig, var rent ud sagt "frustreret". Kunne ikke se hvordan vi skulle klare de ekstraopgaver, der naturligt hørte under vores pligt og område.

Da for der en djævel i mig!

Med et let slag på hans skulder, sagde jeg, "Hvorfor skal vi nu præstere det sandsynligt umulige for bagefter at føle, at vi ikke slår til. Nu tager vi det stille og roligt og når hvad vi kan. Hverken du eller jeg er tjent med at få en blodprop for disse tilsyneladende urimelige krav".

Det virkede! Han kom ned på jorden.

Vi fik klaret, hvad der var forventet af os ved en ekstra stor indsats.

Men hvor højt kan man spænde buen?

Tendensen, ja i moderne sprog hedder det "Trenden", går i retning af, at man skal være på "Forkant med udviklingen". Hvilken udvikling? Vi går og gejler hinanden op. Begreberne får nye navne. Helst navne uindviiede ikke kender og vi tror derved, at vi har tjent fremskridtet. Man skal være så effektiv, at det kun kan honoreres af de største stræbere. Der er mennesker, der er født stræbere og har det godt med det. For dem er parolen - Højere, hurtigere og længere. Det er nu ikke stræberen jeg er imod! Han/Hun er lige så gode og nødvendige i vort samfund som os øvrige.

Men der er også mennesker bag stræberen! Først og fremmest familien - hustruen, manden og børnene. Måske søskende, kolleger, venner og omgangskreds. Men højest rangerer den overordnede - set i overført betydning. Det er nemlig ham/hende, der sætter det mål stræberen higer efter.

Lad os se tilbage til hin morgen, som er omtalt tidligere!

Min chef og jeg "Efterstræbede", at opfylde det man forventede af os. Det lykkedes!

Hvis ikke, ja så var der den morgen og dag flere stræbere, der havde ramt en lille forhindring på vejen til deres mål.

Ikke fordi vi havde noget specielt imod dem, tværtimod!

Men, alt har nu sin begrænsning. For eksempel, hvor meget fysisk arbejde, kan man nå inden for et givet tidsrum?

Det er jo vidt forskelligt for hvert individ, hvor meget det kan yde.

Vi følte os pacet frem og buen blev spændt til det yderste. Vi var berettigede stolte af os selv, da vi nåede målet, men vidste også, at kunne vi det, forventedes det også, at så kunne vi klare endnu mere en anden gang. Hvor meget kan buen spændes inden den brister?

Kære Knuden!

Er der andre af dine læsere, der har de samme tanker, så føler jeg mig ikke alene. Forbliver jeg det, vil jeg støtte mig til Piet Hein's gruk

Husk at købe.
Husk at hente.
Husk at løbe.
Husk at vente.
Husk at tinge.
Husk at tuske.
Husk at bringe.
Husk at huske.

Husk at glemme
bagateller.
Husk at nemme,
hvad det gælder.
Husk at elske,
mens du tør det.
Husk at leve,
mens du gør det.

Med ønsket om et godt nytår til alle gildebrødre.

Aage Kroll.

